

ἜΤΟΣ Γ΄.

ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ἌΡΙΘ. 106

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΡΤΑ 15

Τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 22 Φεβρουαρίου 1881.

Ὁ Ἀσμοδαῖος εἶναι ἐκ τῶν θετικῶν ἐκείνων διαβόλων, οἵτινες δὲν πιστεύουσιν, ὅτι αἱ ἀναμνήσεις καὶ αἱ ποιήσεις κατσκευάζουσι τὰ Κράτη καὶ διευθύνουσι τὰ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ τὰς τύχας τῶν ἐθνῶν. Πιστεῖται, ὅτι ἡ ἀνέλιξις τῶν ἱστορικῶν γεγονότων ἀνάγεται εἰς γενικοῦς τινος νόμους ἀσχέτους πρὸς τὴν ἀρχαιολογίαν. Ἐδίδαξε δὲ μάλιστα ὁ χωλὸς διάβολος ἐν τινι ἐν τῷ Ταρτάρῳ πνευματικῷ Συλλόγῳ, ὅτι ἔθνος πολιτικῶς ἐξαφνισθὲν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἔχει τόσον λόγον ὡς ἀναβιώσῃ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς μόνον καὶ μόνον διότι ποτὲ ἤμικσεν, ὅσον λόγον ἤθελον ἔχει ὡς ἀναβιώσῃ τὰ ἀπὸ μακρῶν χρόνων ἐξαφνισθέντα ζῶα τῶν πηλκοντολογικῶν τῆς γῆς στρωμάτων, μόνον καὶ μόνον διότι ὑπῆρχαν ἄλλοτε. Ἐὰν λόγου χάριν φαντασιοκόπος τις φυσιοδίφης προέλεγε καὶ ἡξίου μετὰ ῥητορικῶν φράσεων καὶ σχημάτων τὴν ἀναβίωσιν τῶν διὰ τῶν λειψάνων των συσκευασθέντων σκελετῶν τοῦ Μεγαθηρίου, τοῦ Παλαιοθηρίου, τοῦ Ἀροπλοθηρίου, τοῦ Πτεροδακτύλου, τοῦ Ἰχθυοσαύρου κτλ., διότι τὰ πάλοι ποτὲ λαμπρὰ ἐκεῖνα κτήνη ἐστόλιζον εἰς ἀμνημονεύτους χρόνους τὰ κολοσιακὰ παρθένα δάση τοῦ προκατακλυσμικοῦ κόσμου, ἠθέλομεν μειδιάσει τὸ ὀλιγώτερον μὲ τὴν μωρίαν τοῦ φυσιοδίφου ἐκείνου. Καὶ ὅμως εἰς τὸ γελοῖον τοῦτο καθ' ἑκάστην περιπίπτουσι πρὸς ἡμῖν οἱ μὴ ζητοῦντες τοὺς ὄρους τῆς ἐθνικῆς ὑπάρξεως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν παρόντων στοιχείων, ἀλλ' εἰς τὰς ἀναμνήσεις τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος, λίαν ἀτελῶς ἄλλως γνωστῆς εἰς τὴν νεοελληνικὴν

γενεάν ἐκ τινος μετρίως ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπὸ Α. Ρ. Πρυκαβῆ μεταφράσεως τῆς ἐπιτόμου ἱστορίας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος τοῦ Γόλδσμιθ.

Οὐχ' ἦτον ὅμως ὁ Ἀσμοδαῖος, καλῆς ὡς πίστεως πρὸ πάντων, ὀφείλει νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον αἱ ἀρχαιότητες ἀποτελοῦσιν ἐν τῶν κυριωτάτων ὑπὸ πρῆκτικὴν ἔποψιν κεφαλῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἡ ἔποψις αὕτη, ἐλλείπει ἄλλου ὑψηλοτέρου πρὸς τὴν ἀρχαιότητα συναισθήματος, εἰς ὃ προδήλως εἰσέτι δὲν ἐπροβιβάσθημεν, ἔπρεπεν αὕτη καὶ μόνη νὰ ἐπικρέσῃ, ὅπως ἐπισύρῃ ὑπὲρ τῶν ἀρχαιοτήτων τὴν σύντονον μέριμνῃν ἡμῶν. Πλὴν δυστυχῶς ὁ ὑπὲρ τῶν ἀρχαιοτήτων ἐνθουσιασμὸς ἡμῶν συνίσταται καὶ οὗτος μόνον εἰς κενοὺς λόγους. Μετὰ ἡμίσεως περίπου κίωνος ἀποκατάστασιν, οὔτε καὶ ἐν Μουσεῖον ἐντελῶς κατηρητισμένον καὶ ὀργανισμένον ὡς τὰ ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχει ἐν Ἀθήναις, ἐνῶ ἀνκνιτηρῆτως ἠδύναντο νὰ συγκροτηθῇ ἐν αὐταῖς ἐν τῶν πλουσιωτάτων καὶ καλλιτεχνικωτάτων ἀρχαιολογικῶν Μουσεῖων τοῦ ἀπνεταχοῦ κόσμου.

Ἡ περὶ ἀρχαιοτήτων μέριμνα ἡμῶν εἶναι ἀσικτικὴ ὡς ὄλας μας. Ὅστις ἐπεσκέφθη οὐχὶ ὡς ἐπιπλον ἀλλ' ὡς πρῆκτικῆς τὴν Εὐρώπην, δύναται νὰ φαντασθῇ ὅποια Μουσεῖα θὰ ὑπῆρχον ἐν Ἀθήναις καὶ πολλοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν κατῴκει τὸ ἔδαφος τοῦτο ἔθνος εὐρωπαϊκῶς πολιτισμένον. Ἀλλὰ πρὸς ἡμῖν τὰ Μουσεῖα δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε ἐν σπρῆγαίσι. Χρήματα ὑπάρχουσιν ἀφθονώτατα, ὡς οὐδαμοῦ τῆς Εὐρώπης, ἐξαιρέσει τῶν πλουσιωτάτων ἐπικρατειῶν. Πλὴν μᾶς λείπει ἡ ἐπιστήμη, ἡ πρῆκτικὴ ἐκνότης, ἡ φιλοκαλία, ἡ στοιχειώδης τῶν πρῆκτικῶν ἐμπειρία. Μέγιστον δὲ πολέμιον πρὸς μόρφωσιν καὶ ἐκμάθησιν τῆς εὐρωπαϊκῆς τέχνης καὶ ἐπιστήμης ἔχομεν τὴν ἀπαρηγόρητον ἡμῶν κουφότητα, τὴν ἐωσφόρειον οἴησιν, καὶ συνεπῶς τὴν ἀποστροφήν τῶν ξένων ἐκείνων, οἵτινες δύναν-

ται να μάς διδάξωσιν ὅ,τι ἀγνοοῦμεν. Καί ὅμως ἐπὶ ἱκανὸν εἰσέτι χρόνον ἔχομεν ἀνάγκην τῆς χειραγωγίης τῶν ἐξ Εὐρώπης ἀξίων ἀντιπροσώπων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Αἶν δὲ σφλερὰ καὶ γελοῖα ἰδέασι περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καταγωγῆς παρὰ πολλοῖς ἐπικρατοῦσι. Διότι πρὸς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας πλησιέστερον ἡμῶν κεῖνται οἱ τὸ ἔργον ἐκείνων εὐδοκίμως κλλιεργοῦντες Εὐρωπαῖοι. Ὁ ἐκ Σκανδιναυῶν Τορβάλδσεν εἶναι ἀσυγκρίτῳ λόγῳ μᾶλλον Ἕλληνα τοῦ παρ' ἡμῶν μαρμαρᾶ καὶ τοῦ ψιττακίζοντος τὰς θεωρίας τοῦ Βινκελμάνου λογιστάτου.

Παρητηρήσατε τὴν σημερινὴν περὶ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀρχαιοτήτων συζήτησιν. Εἶναι αὕτη εἰκὼν ἀποθαρρυντικὴ ὡς οὐδεμίαν ἄλλην τῆς ἀβελτερίας μας. Ἡ σύμβολος, ἣν μετὰ τινος λόγου ἐπικαλοῦνται οἱ Γερμανοί, δεικνύει τὴν παχυλὴν ἀμάθειαν τῶν ἡμετέρων, διότι, ὡς ὀρθότατα παρετήρησεν ὁ ἀξιοτίμος βουλευτὴς Μεγαρίδος κ. Αρχαγούμης, διπλᾶ ἐν ἀρχαιολογίᾳ καὶ ἐν κλλιτεχνίᾳ δὲν ὑπάρχουσι. Ἐὰν πράγματι Κυβέρνησις καὶ Ἔθνος εἶχον εἰλικρινῆ καὶ οὐχὶ ἐπιδεικτικὸν πρὸς τὰς ἀρχαιοτήτας σεβασμὸν, ἢ περὶ αὐτῶν φροντίς ἤθελεν ἀποτελεῖ μίαν τῶν κυριωτάτων τοῦ τόπου ὑπηρεσιῶν, καὶ δὲν ἤθελεν εἶσθαι τὰ κειμήλια ταῦτα ἐκτεθειμένα εἰς ξένας πολιτικὰς πιέσεις καὶ εἰς πικρὰς εἰδούς ἐπιχειρήσεις.

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Ἄς ὁμολογήσῃ ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς Ὁρας, ὅτι ἐν τῇ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνταποκριτικῇ του, ἐν ἣ ὁ ἀνταποκριτὴς του δῆθεν παρουσιάζεται ὡς διπλωμάτης βελθὸς μέχρι μιντείας, ἐλησμονήσεν αὐτὴν τὴν φορὰν τοὺς στοιχειώδεις τῆς ταχυδακτυλογραφικῆς τέχνης του κανόνας καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ἐβασίσθη ἐπὶ τῆς ἀφελείας τοῦ ἐλληνικοῦ κοινοῦ. Δὲν λέγομεν ὅμως, ὅτι δὲν ἔχει καὶ λόγους νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀκραν ἀφέλειαν τοῦ πεφωτισμένου τούτου κοινοῦ, ἀλλὰ πάλιν τὸ παρεξήλωσεν. Ὁ ἀρχισυντάκτης δηλαδὴ ἀξιοῖ νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως χαβιπροχανίτης ἀνταποκριτὴς βολιδοσκοπῶν τὰς πρεσβείας, τὴν Πύλῃν καὶ τὸ Σερᾶγιον μεταξὺ δύο τραπεζικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀποκαλύπτει πάλιν κατὰ τὸ σῆμα τὰ μυστήρια τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς καὶ τὰ ἐλατήρια τῆς διπλωματικῆς ψυχολογίης καὶ προλέγει à coup sûr τὸ διάβημα τῶν ἐν Ἀθήναις διπλωματῶν παρὰ τῷ κ. Κουμουνοῦρφ. Τί μεγάλοι διπλωμάται ὁ χαβιπροχανίτης ἀνταποκριτὴς καὶ ὁ πάτρων του! Ὁ Γορτσκάφ, ὁ Βίσμκρ, ὁ Βήκονσφιλδ εἶναι τίποτε ἐνώπιον τῶν μεγάλων μας πολι-

τικῶν φωστήρων. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται, ὅτι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης αὐτοὶ διὰ τῶν ἀνταποκριτέων των ταχυδακτυλογραφικῶς ἔρριπον τὸν βωστικὸν στρατὸν εἰς τὸν Δούναβιν καὶ ἐπανάφερον τὸ πρὸ τῆς Μεγάλης Αἰκατερίνης ἐν τῇ ἀντολῇ καθεστῶς; Ὁ Κάλχης λοιπὸν ἀνταποκριτὴς μιντεῖ τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν εἰς Ἀθήνας μετὰ τινος ἡμέρας, δημοσιεύονται ὅμως δυστυχῶς αἱ μιντεϊκῆ προρρήσεις του παρὰ τοῦ ἀρχισυντάκτου δύο ἡμέρας μετὰ τὰ γεγονότα. Entre vous, ἐγέλασθη οἱ Ἕλληνας μας, ἀλλὰ πάλιν, ἀν ἀπκητήσωμεν κανέναν κουτόφραγκον, τί χάνομεν;

Θέλεις, φίλε ἀναγνώστη, νὰ γνωρίσῃς τὴν τέχνην τοῦ μεγάλυνεσθαι μὴ ὦν μέγας; Ἀναγνώθι ἀλληλογραφίης τινὰς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἐν αἷς θέλειν ἰδεῖ, ὅτι σμικρῶν τινος τὸν ἐχθρὸν του γίνεται μέγας καὶ πολὺς, ὅτι ἐκεῖσε μὲν χρεωκοπῆται, ἐνταῦθα δὲ πίστις, ἐκεῖτε στρατὸς ἀνυπόδητος, ἐνταῦθα ἀρβυλίδες κομφί, ἐκεῖ σκάφη σσηπότα, ἐνταῦθα νῆες ὑπέρακαμποι.

Ἄς ἀνκλινθῶμεν λοιπὸν ἐλληνοπρεπῶς, παρὰ τραπεζῆ ἐστρωμένη με δάφνης καὶ με μυρσίνας, καὶ ἔσωμεν γηθοεῖνας Ἀνακρεόντειον:

Βάλτε νὰ πιῶμε,
νὰ εὐφρανθῶμε,
πλόσκα μου πέρνα,
χῦνε καὶ κέρνα!

Ἐκ τῆς Ἐφημερίδος πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ ὁμογενὴς Κωνσταντινίδης διέθετο πολὺτιμα ἀδαμντοκόλλητα κοσμημάτα τῆς κυρίας συζύγου του ὡς πυρῆνα ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ ΤΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ. Τὴν φωτεινὴν τχύτην ἰδέαν ἔλαβε βεβαίως ὁ ὁμογενὴς ἐκ τινος μεταφράσεως γαλλικοῦ μυθιστορήματος ὑπὸ Ἰσιδωρίδου Σκυλήσση. Προδήλως εἰς τὸ στάδιον τῆς Δαρκινεῖου ἀνελίζεως τῆς ἀνθρωπότητος ὁ Ἕλληνα εὐρίσκειται σήμερον ἀκριβῶς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ πιθήκου.

